

Povedz, kde tí chlapci sú

1.

Súvisia nejako názvy miest s tým, aké naozaj sú? Asi ani nie. Na mene Veselí nad Lužicí je pravdivé iba to, že tu fakt tečie rieka Lužice (po slovensky Lužica). Ale veselo tu príliš nebýva, aspoň nie tak veselo, aby stálo za to nazvať mesto týmto spôsobom. Zvlášť keď je polovica januára, dvanásť stupňov pod nulou a z intráku do školy to trvá trištvrte hodiny rýchlej chôdze. Žiadny autobus vás v tomto divnom meste nezvezie, napriek tomu, že Veselí nad Lužicí sa tiahne azda sedem nekonečných kilometrov. Intrák je na jednom konci mesta a škola na druhom, ale nikoho to nezaujíma a človek aby si tu uchodil nohy.

Larisa, Katka a Silvia dnešné ráno skoro nehovoria, pretože majú tváre totálne stuhnuté od mrazu. Katka je prechladnutá a každé dve minúty potiahne nosom. Silvia to nevydrží a okríkne ju: „Nemôžeš sa už konečne vysmrkať?“

„De-bô-žem,“ zahuhle Katka stuhnutými lícnymi svalmi. Nahnevane zašermuje Silvii pred tvárou rukami v tlstých palčiakoch: *Môžem azda s týmito tlapami vydolovať z bundy vreckovku?* Potom si ruky zasa zastrčí do vreciek a znova potiahne, tentoraz naschvál. Silvia si pre seba zabrble niečo o neandertáľoch.

Larisa nehovorí vôbec. Poslušne ťape po zamrznutom chodníku a občas zdvihne hlavu, aby sa uistila, koľko metrov alebo

skôr kilometrov ju ešte delí od vyhriatej školskej triedy. Teda nie že by sa na vyučovanie tešila. Prepadá z matiky a polročné vysvedčenie je už o desať dní. Lenže si nejako zabudla zaobstarať zimné topánky. Lepšie povedané, nikde nenatrafila na také, ktoré by s jej štýlom ladili viac než tmavoružové conversky, ktoré nedávno dostala na Vianoce ako jeden jediný dar („Obyčajné plátenné tenisky za pätnásť stoviek?“ nechápala jej matka, ale nakoniec sa buchla po vrecku). Ako obyčajne bude trvať najmenej hodinu, než si jej stuhnuté prsty na nohách privyknú na teplo. Ale lepšie desať minút štipavej bolesti než chodiť v nejakých odporných snehuliach!

Našťastie je štvrtok a zajtra sa ide domov. A piatok, to znamená jediné: diskotéku v Kovárove. Larisu rodičia pustia. Tú púšťajú bez rečí, až to Larisu občas naštve. Skoro si ani nevšimnú, že už je koniec týždňa a vrátila sa domov.

U Řežábkovcov je to iné, tí chcú mať nad dcérou dohľad. Silvia môže ísť na diskotéku, ale do polnoci musí byť doma. Čo znamená odísť v najlepšom. A to je otrava. No a Katka má jedinou neprijemnosť - v sobotu ráno má za úlohu nakúpiť, takže ju mama budí o ôsmej a strká jej zoznam s nákupom priamo pod nos. Do obchodu to musí stihnúť do pol deviatej, pretože inak hrozí, že regál s pečivom zostane prázdny. Áno, to je realita dediny druhého desaťročia dvadsiateho prvého storočia!!!

Ale to všetko sa dá pretrpieť. Rovnako ako dnešnú školu, prechladnutie a zamrznuté nohy. Hlavne, nech už je piatok.

Keď bývate v malej dedine, kamarátov si nemôžete vyberať ako oblečenie z katalógu. Beriete, čo je. Keď s niekým chodíte deväť rokov na základku do rovnakej triedy, bývate blízko seba a rozhodnete sa, že spolu pôjdete na rovnakú strednú školu,

nejaké povahové rozdiely alebo napríklad odlišný vkus a štýl obliekania vôbec neriešite.

Ak sa na prvý pohľad máličko nesúrodá trojica Larisa, Katka a Silvia v niečom bezvýhradne zhoduje, je to toto: je na čase zohnať si nejakých chlapcov. Nikto predsa nechce zostať v sedemnástich rokoch na ocot!

Odlišujú sa samozrejme v tom, čo od svojho chlapca vlastne čakajú. Napríklad Larisa nehľadá žiadnu jednorazovú bozkávačku na diskotéke a deň potom sem-tam pár esemesiek. Larisa chce mať normálny VZŤAH. Vrátane spoločných nákupov, dovoleníek a obedov v JEHO rodine (za tú svoju sa trochu hanbí). Teší sa aj na to, ako si bude rozumieť s mamičkou svojho chlapca. Bude jej pomáhať s varením a vždy pred obedom pekne prestrie. Riad potom sprace zo stola a na radosť nastávajúcej svokry ešte aj umyje. Nemôže sa dočkať, až sa so svojím miláčikom bude vodiť za ruku dedinou a všetci budú zívať a žiarliť. Závidí párom v pevnom zomknutí na lavičke pri autobusovej zastávke. Párom, ktoré spoločne vyberajú koberček do kúpeľne a radia sa, či na večeru niekam pôjdu alebo si niečo uvaria doma. Poznajú navzájom svoje najobľúbenejšie filmy, farby, vedia, aké má zamestnanie sestrenica partnera z piateho kolena.

Katka si na vodenie za ruky ani na rodinné obedy nepotrpí. Mať chlapca proste znamená prežiť dobrodružstvo. Aspoň dočasný koniec nudy. Katke bolo dokonca celkom fuk, ako by mal ideálny chlapec vyzeráť, čo Larisa nedokáže pochopiť (jej chlapec by mal byť mužný, svalnatý, čiernovlasý, najlepšie model alebo herec).

Silvii by sa najviac páčil typ „športovo založený študent“ – a pokojne môže mať aj okuliare. Silvia ešte presne nevie, čo si od vzťahu má sľubovať, ale zároveň jej pripadá normálne, aby dievča v jej veku s niekým chodilo. Problém je, ako ho zohnať. A hlavne ako zistiť, či to nie je len strata času.

Povedz, kde tí chlapci sú? V Božeticiach podľa všetkého isto

nie. Loviť medzi vrstovníkmi je hlúposť, tí nemajú všetkých päť pohromade. Sú trápni a zaujímajú ich len autá a počítačové hry. A tiež porno – jednoducho hlupáci. Starší chlapci, ktorí by stáli za hriech, sú už zadaní, a potom už zostáva len hústka tých, čo so železnou pravidelnosťou vysedávajú v bare pri pive, živia sa ako automechanici alebo vodiči traktorov a nosia celý týždeň rovnaké tričko a nohavice. Tí do úvahy neprichádzajú vôbec.

Krušný čas nastal hlavne teraz, v období zimy. V lete sa aspoň sem-tam objaví nejaký zaujímavý chlapec z Prahy alebo pár cezpoľných, čo sem jazdia na kúpalisko, alebo si zahrať nedeľný futbal.

Jednoducho hrôza.

Konečne je popoludnie. Piatkový vlak je prepchatý na prasknutie, ale každému sa uľavilo, že je v teple a bezpečí – vonku zúri fujavica. Ešte aby vlak meškal.

Ľudia, ktorí prechádzajú úzkou uličkou vo vlaku a hľadajú miesto na sedenie, si hneď urobia obrázok: tak sem radšej nie. Toto kupé sa otriasa pubertálnym revom, pišťaním a chichotom. Rev patrí Katke, ktorá obyčajne hovorí tak, ako keby boli všetci okolo nahluchlí. Larisa hystericky piští od smiechu, ako keby počula ten najlepší fór na svete. Robí to naschvál. Keď chce, vie sa smiať ako normálny človek. Silvia to doplňuje cynickým chichotom, ktorý je posadený o niekoľko tónin vyššie, než u bežných ľudí. Nie je zrejmé, či sa Silvia smeje na nejakom vtipe, alebo na tom, aké sú trápne. U Silvie si človek nikdy nebol istý.

„Aj tak to našim nikdy neodpustím,“ povie sčista-jasna, keď sa upokojí po poslednom výbuchu veselosti, ktorý vyvolala Kat-

kina imitácia fyzikárky Panchártkovej. Vytiahla si džínsy čo najvyššie nad pás, poskakovala po kupé a vykrikovala: „Čože je Soukup jediný, kto v tejto triede niečo vie?“

„A čo akože?“ spýta sa Larisa a prezerá si pritom svoje conversky zo všetkých uhlov, či sa jej za tie dva týždne príliš nepotrebovali.

„Že ma nemohli počať o niečo skôr. Alebo zhruba o mesiac neskôr,“ spresní Silvia.

Larisa s Katkou nechápavo zízajú. „Čo zasa máš?“

„Keby som sa ja nešťastnica nenarodila tretieho mája, nemusela by som so sebou vláčiť znamenie Býka a s Karolom by sme si omnoho viac rozumeli.“

„Ako, rozumeli? Však už spolu dávno nechodíte,“ odvetí Larisa.

„Presne,“ doplní Katka, „tak čo špekuluješ?“

Silvia sa zadíva na ubiehajúcu krajinu. Chumelica ustala, sneh už len zľahka poletuje okolo. „Muž Lev potrebuje zvýšenú pozornosť. Stále mu musíte hovoriť, že je úžasný. Každý deň! A ja som na toto pochopiteľne úplne kašlala. Ja som ho nepochválila skoro... ja som ho vlastne nepochválila nikdy za nič. Teraz mi dáva zmysel, prečo uprednostnil Luciu Bílkovú. Je síce úplne hlúpa, ale asi Karola chváli, kade chodí. Hej, hej. A to je plochá ako žehliaca doska.“

Larisa s Katkou mlčia a premýšľajú.

„Ale,“ povie potom Katka, „ja som netušila, že čítaš horoskopy.“

„Ja tiež nie,“ pridá sa Larisa. „Myslela som si, že si skôr taká exaktická.“

„Myslíš asi exaktná, nie?“ odbije ju Silvia, ktorá spí so slovníkom cudzích slov pod vankúšom. Larisa pokrčí plecami.

Vlak prichádza do cieľovej stanice – Tábora. Odtiaľ budú ešte pokračovať do ďalšieho bezvýznamného miesta, ktoré sa volá Sepekov. Motorový vlak odchádza až o dvadsať minút, tak si

dajú kapučíno z automatu a Katka cigaretu (Larisa so znechuteným výrazom odkráča o desať metrov ďalej). Okrem toho, že je kapučíno sladké, nemá žiadnu inú chuť, lenže zo Sepekova budú do tej ich snehom zapadnutej viesky pokračovať ešte dva kilometre pešo, tak nech sa aspoň trochu zahrejú. Nikto po ne dnes podľa všetkého nepríde – Silviin otec počas snehovej kalamity radšej nevychádza, pretože svojho Renaulta neprezul do zimných pneumatík a bojí sa snehových jazykov a námrazy. Larisin nevlastný otec už od štvrtej sedí v krčme a jej mama nemá vodičák. A Katkini rodičia síce majú každý svoj tereňák (čo im závidí celá dedina) a do krčmy nechodia skoro nikdy, ale zasa nemajú čas. Vlastnia stavebnú firmu.

Počas cesty domov si Larisa kladie za úlohu vziať si na diskotéku do conversiek jednej extra hrubé ponožky.

U Hořejších nie je nikto doma. Byt je tichý a ľadový. Katka musí najskôr zo všetkého naklásať v kotle oheň. Žijú tu ako v stredoveku, a to len preto, že v Božeticiach ešte nie je zavedený plyn. Keď začne do radiátorov prúdiť teplo, ide si ohriať polievku. Na stole je odkaz od mamy: *Ahoj Katka, vitaj doma. Asi budeme ešte v práci, keď prídeš. Je toho veľa. Zajtra môžeme ísť na bežky. Ocko a mama. Božtek. V chladničke je zemiaková polievka.*

Bežky? Odfrkne Katka. Je predsa víkend, tak budem odpocívať.

V obývačke sa zvalí na gauč a pustí si televíziu. Nič nedávajú – stupídny seriál o kovbojoch pre deti, prihlúplu súťaž, tiež pre deti. Čože sa na telku v piatok popoludní nikto iný nedíva? Pustí si hudobný kanál, aby sa dostala do tej správnej nálady. Je pol šiestej. S dievčatami majú zraz o ôsmej. Kým si dá vaňu a začne sa maľovať, zostáva jej ešte celá hodina. Sadne si za počítač a pustí

internet. Chvíľu tu len tak bezúčelne blúdi, prečíta si správy „priateľov“ na facebooku. Nie je tam nič zaujímavé a nič, čo by sa týkalo priamo jej. Všetci sa napospol radujú z toho, že víkend je pred nimi, a oznamujú, že v škole je to príšerná otrava. To viem tiež, pomyslí si Katka. Odhlási sa zo svojho účtu a do vyhľadávača zadá – „znamenie zverokruhu“. Odkazov je toľko, až sa jej zatočí hlava.

O pol ôsmej volá Katke Larisa, či nemá prísť a poradiť jej s výberom outfitu. Katka už túto milú úslužnosť dobre pozná. Nie je to až taký akt milosrdenstva, ako by sa mohlo na prvý pohľad zdať. Katka má totiž skriňu plnú oblečenia, ale zato žiadny vkus. Aspoň to teda tvrdí Larisa, ktorá si z peňazí na obedy kupuje módné časopisy. Larisa dostáva mizerné vreckové a veľmi dobre vie, že si za svoju ochotu bude smieť od Katky niečo požičať. Oproti Katke má síce zhruba o dve čísla menšiu veľkosť, ale väčšinou sa to dá nejako zakamuflovať a pri doplnkoch to nevedí vôbec.

Tentoraz si vyberie široký lakovaný opasok a čiernu baretku s plieškami. Paráda! S načierno namaľovanými očami a tyrkysovými očnými tieňmi nevyzerá na sedemnášť, ale na dvadsaťsedem. Možno aj tridsaťsedem. Ale chlapcom sa to vraj takto páči.

Katka uznáva, že Larisa mala pravdu, keď jej nakázala prezliecť si široké džínsy za úzke a odmaľovať si z pier krvavočervený rúž.

„Také plné pery, ako máš ty, čo by za ne iná dala? Ale tento rúž je trochu priveľa. Stačí lesk! Nepotrebuješ zo seba robiť šaša.“ Venuje Katke ľahký štuchanec do rebier: „Ty už šašo predsa si.“

„Ty, počuj, Larisa,“ hovorí Katka, keď jej Larisa na zavreté viečka opatrne maľuje čiernu linku.

„Katka, hlavne teraz veľa netáraj, dobre?“

„Nezdá sa ti, že je Silvia nejaká divná?“

Larisa pokrčí plecami a odštartuje prácu na druhom oku.

„Ani nie. Prečo?“

„Ako začala s tými horoskopmi.“

„No a čo? Na horoskopoch predsa nie je nič divné. Čítajú ich všetci.“

„No áno, ale SILVIA?“

Larisa pokrčí plecami: „Prečo by nie?“

Katka si povzdychne. „Veď Silvia vždy tieto veci úplne neznašala. Myslím tým veci medzi nebom a zemou, rôzne vykladanie kariet a tak. Pamätám si, že som jej raz na sepekovskej púti navrhla, že si zjídeme k veštici. A ona sa na mňa oborila, že sú to len prešibaní šarlatáni, ktorí ťahajú ľuďom peniaze z vreciek.“

Larisa chvíľu premýšľa. Než začne obrovskou štetkou nanášať farbu na Katkine líčne kosti, povie: „Myslíš si, že to má niečo spoločné s Lukášom? Že ako... neviem, ako to mám povedať. Ale chápeš, nie? Kriminálnik v rodine... to nie je práve vec, ktorú si dáš do životopisu.“

„Asi chápem,“ uvažuje Katka. „Akože sa obrátila na niečo iracionálne, ako ľudia, ktorí v čase krízy začnú chodiť do kostola a tak.“

„To presne myslím,“ kýva Larisa hlavou. „Akože hľadá nejakú útechu.“

„Vieš čo? Silvia by potrebovala chlapca,“ poznamená Katka.

Larisa vytreští oči. „A my dve azda nie?“

„To netvrdím, ale Silvii by to dosť pomohlo. Aby sa mohla s tým všetkým vyrovnáť. Hej, nepreháňaš to s tou lícenkou? Nechcem vyzeráť ako Marfuša.“

Larisa zvráti obočie a usmeje sa: „Takto to je presne akurát. No možno by sme sa Silvii mali viac venovať. Možno je to pre ňu omnoho ťažšie, než sa zdá.“

„Venovať? To je ťažké, keď je taká obetavá,“ namietne Katka.

„Máš pravdu,“ súhlasí Larisa. „Ale chlapec by jej vážne prospel.“